

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la graniță.

Suflă vânt de primăvară,
A pornit »Cucul« prin țară,
Vești din țară să adune
Și mai rele și mai bune.

Cucule, pasere șoadă,
Ce tot zbânțui tu din coadă,
Eați te-avântă 'n măreț zbor
Și spre graniță-ți dă zor.

O! aicea te-o uimi
Fericirea, ce-i găsi.
Căci nu-i șagă, dragă frate,
Câte Burdii ni-le face.

El ne 'mparte pomi și viță
Chiar cultură mongolică,
De azi-mânc noi n'am ști
Români sau mongoli vom fi.

Și să nu mergi mai departe,
Ia, aici Megia proape,
Ici te-ășază pe străjoi
De unde toate vedea poți.

Și mi-ți fă ochirea roată
De cuprinde valea toată.

Ce zici? nu-i aicea rai
Decât toate mai dihai?

Ia-n privește sus lă munte
De vezi raiul cum se duse.
Dar las ducă-se 'n pustiel
La ce avem pe Silardie?

Ai să vezi și papăgai
Ca la moș Adam în rai.
Ș'ai să vezi și șoimi (cai) semei
Cum pe Szilard mil repedi
Dela banchet pân' la gară
De toată lumea s'e miară.

De auzi vr'un chicotit
Ști-vei: Ion Papagal l'a stârnit.
Căci el, frate, de-ți vorbește
Apa 'n loc mi-ți-o oprește.

Așa de 'nțelept grăește,
Când răsul il podidește,
De sărmanul Solomon
P'ingă el ic un atom.

De-a veni vorba la cai?
Ia 's ai altor papăgai?

La chilă i-au cumpărat
Nistor și Iosif fârtat.

Să-i ducă 'n Sebeș-oraș,
Să mi-i facă papricaș
Lui Burdia, de-i va fi dat
Să s'aleagă deputat.

Poftă mare cui n'o arē
L'asa bogată mâncare!
Ce-i bravi să se 'ndestulească
Cu mămăligă din traistă,
Că-i mai bună ș'omenoasă
Ca carnea de cal grețoasă.

De-aci, cucē, mi-te avântă,
Granița toat'o colindă
Pliscu cleașt'o să-ți rămăe
De atâta minunăție.

La Petnic nu te opri,
Că te întâlnești cu Chendi;
Tot așa la Pârvova
Că greața te-a apuca.

Nici la Trecova nu sta:
Ce-ai să faci cu Pavelea?
N'ai cuvânt ca să nu-mi crezi,
Ii ști: sunt toți »burte verzi«.

Ci-ți ia zborul spre Sebeș,
Ce se 'ntinde spre cel șeș.
Aci-i mare tămbălău
Burdia dă bogat valău.

La flămânzi și hămisiți
Și de Dumnezeu lihniți
La minte și búzunari
De's mai buni de anticvari.

Să'l proclamē candidat
În scaun de deputat;
Că ni-a fericit destul
De ne râde și dracul.

Și el ne-o mai ferică,
De visu-i s'o izbândi;
Dacă nu cu altceva
Cel puțin cu America.

Tu lasă-i să chefuiască,
Pe Burdel să-l preamărească.
La valău nu lăcomi,
Că rea poznă poți păți.

Stropși-te-ar, Burdală, hida!
Ce ne fericеști atâta?
Fericеște și pe alții!
Că ne'nvidie și dracii.

Doamnă! mult ne ai tu 'drag,
De-ai trimis belea pe cap.
Doamne, ia-ne pacostea,
Ce ne-omori cu dragostea?

Ghiocel.

DOMNIȘOARA DE LA ORAȘ — LA SAT.

D-șoara: Spune-mi leică Măriuță,
pe ce se poate cunoaște vaca, care dă
lapte cōvāsit?....

— Învață întâi să ști mulge, apoi vei
cunoaște.

Din scântele poetului FOMETESCU.

Omul este mare, nu prin nume, naștere sau avere, ci prin fapte bune.

Mulți sunt în lume »binevăzuți« din cauză, că lumea »nu-i vede destul de bine«.

Cine și-a stricat stomacul — laudă cumpătarea.

Adevăratul păstor trebuie să învețe cu cuvântul și cu fapta, ceea ce poate îndruma poporul spre o desăvârșită bună stare materială și bună pace în societate.

Nu e nimic mai trist pentru om, decât a se vedea slugă în casa în care a fost stăpân.

Cel mai fericit dintre oameni este acela, care unește inima cu mintea, bu-

nătătea cu blândetea și curajul cu răbdarea.

Omul își nichipue, că va avea în totdeauna vreme ca să se gândească și la moarte, și prin aceasta rea credință omul își termină viață fără să se gândească la ea.

Nu vă reamintiți nici odată serviciile ce le-ați făcut, ci din contră uitati-le. Aduceți-vă aminte în totdeauna, de cele ce le-ați primit.

Prin meșteșugiri, poate cineva să se impue multă vreme, dar succesul artei nu este totdeauna tot așa de lung, ca cel al rațiunii.

Luxul este cea mai mare rușine pentru femeia săracului.

Mai lesne învață un dobitoc, decât să ia povăț un rău înțelegător.

Bună e mânecă lungă,
Dar pânza să se ajungă.

Cu cât mai bine cunoști lumea, cu atât mai puțin te poți orienta în ea.

Cine nu are cel puțin un copil, nu are trebui să fie admis ca învățator.

Seriositatea unui om se cunoaște după râsul lui.

Unii oameni contrazic, numai ca să arate, că și ei au o părere.

Unii oameni numai atunci sunt capabili de fapte mari, când ajung în nenorocire!

De dintru găunoși și de oamenii cu
nasul prin nori, căutam a ne scăpa cât
mai curând.

Nici făclia adevărului nu arde fără
să facă fum.

Vrei să ai copii sănătoși? — Dă-le
să bea lapte. Vrei să ai copii bolnăvi-
cioși, nervoși, nevăieși, plini de toate
boalele: dă-le să bea beuturi spirtoase.

VARA ÎN — BIRT.

Oaspele: Par-că vinul D-voastră e
mai bun acum — ca astă iarnă.

Birtașul: Trebuie să ști, D-le, că
în căldurile asta mari, apa evaporează
din vin.

ÎN TRAMVAI.

Un avocat din Timișoara grăbindu-
se la tribunal s'a urcat într'un tram-
vai electric — mai plin!

Un prietin văzându-l șchiopătând, îl
întreabă, da ce-i cu laba, mă?...

— Uite, frate am venit cu un tramvai
plin, și a trebuit să stau tot într'un pi-
cior!

— Bine, dar ce-ai făcut cu celalalt
picior?

— Pe acela au stat alții!

ȘI-A BOTEZAT COPIII DUPĂ A, B, C.

Un țărăn intră la preot și-l pofteste
la biserică, să-i boteze pe nou născutul.

— Și cum vrei să-i pui numele?

— Gligor, mă rog Domnule Părinte?

— Și pentru ce tocmăi Gligor?

— Pentru că așa mi-a spus pruncul
cel mai mare, că să vină la rând!

— La ce rând?

— D'apoi, uitați-vă: el (cel mai mare)
e Avram, al doilea, Bucur, al treilea,
Constantin, al patrulea, David, a cincea

— e fată, să iertați, — Elena, a șasea,
Fevronia, și acum al șoptelea Gligor!

— Să dea Dumnezeu, să ajungi și la
— Zamfira!

COPILUL — PENTRU FATĂ.

Intr'un birt domnesc, o drăguță de
servitoare, ducând în cuină o coră cu
vr'o 20 farfurii de porțelan fin, să în-
pedecă în pragul ușii și — zup! cade
cu ele și toate fac puzdării!

Plânge biata fată și să jăluiește, că
plătuța ei de pe două luni — s'a dus
dracului! Un copil-chelner, văzând a-
ceastă și prinzându-i milă de fată, zice:

— Lasă-le dracului, o să împac eu lu-
crul acesta. Și se duce — oblu la bir-
taș în cancelarie. Tremurând îi spune
că ce a făcut (el).

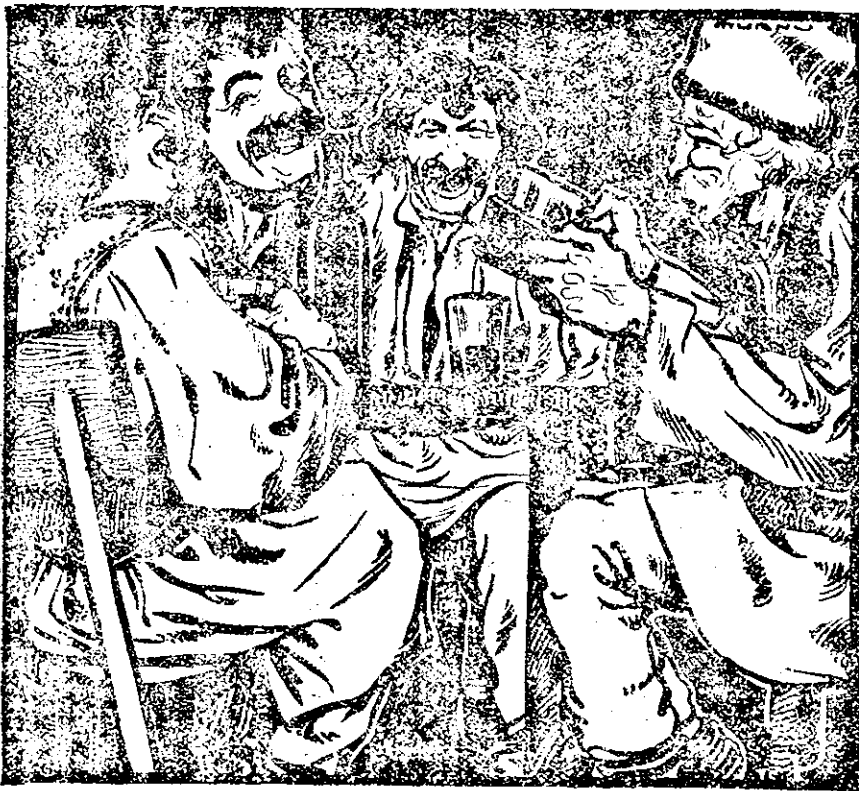
Birtașul, mânios, că nu are ce lua
dela copil: îi trage două palme straj-
nice, de până seara i-a umblat limba
în gură — ca'n clopot, și l'a alungat a-
fară din cancelarie!

Un alt-cineva văzând aceasta îl în-
treabă:

— Bine, măi băiete, cum vini tu să
rabzi pentru fata?

— Păi, bine, mă rog: nu avem noi
»bărbații« datorință, să apărăm pe cei
mai slabi?!

Glume

NOI ȘI STRĂBUNII.

Toți ne mândrim azi (afară de Burdea, Bozgan Flocea și Șeghescu) cu vechii străbuni.

Dacă însă străbunii s'ar scula din morminte, nu credem să se mândrească cu — moderații și pre — înguștii.

SCOLARUL BUN.

— Ți place, Ionele, să mergi la școală?

— Da, îmi place, dar nu-mi place — să stau acolo!!

DIN BUDAPESTA.

A.: Cine a aflat prăful de pușcă — fără fum, a fost om cuminte.

B.: Asta nu-i nimic. Acela ar fi om cuminte, care ar afla: o Budapesta — fără jidani.

NU VEDE BINE.

Nevasta: Mă, Precup, pe semne, iar ai văzut fundul sticlei.

Bărbatul: Dar nu ști tu — că eu sunt scurt de vedere?!

TIMPUL E BAN — ZIC ENGLEZII.

Dacă ar fi așa, vai de noi, că tot l'ar cheltui săracii.

CROITORUL.

— Ei, Domnule! D-ta beai șampanie, și mie nu-mi plătești hainele.

— Dar cine ți-a spus D-tale că eu plătesc — șampania?!

BETIVUL — ȘI LIPITORILE.

Un bețiv, iluminat într-o noapte cum se cade, mergând a proasta prin oraș, dă de o farmacie. Ce-i pică în minte, ce nu, să pune cu pumnii și bate în ușa, de nu-i glumă. Dela o vreme farmacistul se scoală și deschide ușa.

— Poftim înăuntru, ce poftiți?

— Nu intru — zice bețivul — ci am vroit numai să vă întreb: că aveți lipitori?

— Da, avem.

— Dar pus'ați aseară apă pe ele?

— Da, am pus — apă proaspătă.

— De aceea vă întreb, că de v'ați fi uitat să puneți, se putea întâmpla să crepe toate și ar fi fost păcat! — Noapte bună!

LA BIRTUL DIN SAT.

La birtul din sat s'a întâmplat o bătaie strașnică: între un român și un ungur.

Țrecabă a ajuns la — judecător. Românul cu martori români, ungurul — cu unguri.

Judecătorul i-a strigat pe toți pe năme. — Când a strigat pe unguri, toți răspundeau: jelen! jelen! (Aici, aici!)

La sfârșite, un român, spune judeclui:
— »Mă rog la Domnă judecător, să

luați la pătrucol: că ungurii ăștia toți mințesc, până la unul!

— Cum așa? întrebă judele.

— Dapoi iac'asa, mă rog la cinstita lege, că oamenii ăștia, de ungur, toți mințesc, pentru că bătaia nu s'a ținut la birtul românesc, la jupuneasa noastră: Ielena, ci la jupânul Moriș Cavanștein!

INTRE STUDENȚI.

George: Mă Ioane, mie mi sete al dracului, par'că vin de pe deșertul Saharei, unde mi-a părilit soarele un an de zile gâtlejul. Mi s'a uscat de poți scăpăra din el.

Ioan (care nu vrea să înțeleagă unde tintește colegul său): Venind din Sahara peste Marea-Mediterană, de ce n'ai înghițit-o?

MEDICUL ȘI CHIRIA.

Stăpânul de casă: Știți, că medicul cel tânăr, din etajul II-lea e omul dracului!

Azi, când m'am dus să-i cer chiria, știți ce-a făcut? Nici nu m'a lăsat s'ajung la vorbă: îndată mi-a luat pulsul, m'a pus să scot limba, mă bate în piept, spate, apoi îmi scrie o rețetă și-mi poruncește: ca 14 zile să nu mai cutez a eși din casă!

LA STATUIA LUI HERCULES.

Două dame stau înaintea statuie lui Hercules, și se minunează de groznicia-figurei. Hercules era făcut de tot mare și cum cu brațele sale vânjoase numai așa din jucărie frângea șerpii uriași.

D. 1.: De câte ori privesc statuia aceasta, totdeauna îmi vine în minte că...

D. 2.: Că — ce?

D. 1.: Că, câte lemne mi-ar putea aduce acesta odată — din pădure!

Bărbăţelul drăguţul.

Naşul întreba deunăzi pe bărbatul meu: Ai telefon în casă?

El: Da, am două: nevastă-mea şi soacră-mea, toată ziua nu mai tac!
Ce bărbăţel cuminte!

NU MÂNÂNCĂ „TREFLI.“

Un jidan, spurcat de urât: picioarele carne şi sucite, spetele la o parte, capul înalţta, cu un ochiu se uita la dreapta, cu altul la stânga; o gură jimbuzat de două degete, un nas de tot respectul şi o barbă, de care şi dracul s-ar speria la miezul nopţii — trec pe lângă o casă zburând ca măgarul când simte că are un porc; sparge cocina, sare pe o artă şi fugе găţând de credeai că-i drăcil.

Văzându-l jidanul, strigă cu mîiere: Nu, ce fugе thu prost le, eu şi aşa nu p uncam streffis — numai ceşer!

NU-ŞI ADUCE AMINTE.

Un om care strigă mereu: »Jos cu alcoolul!« (Înţelege: jos cu el — pe gât în jos). Odată având capul plin, s'a proptit de un gard şi — având şi proces cu stomacul prea umflat, a început a vărsa.....

De unde, de unde nu, din gard — de sub gard, destul că i-s'a ivit la picioare un zăbleac de căţeluş mic-mittel şi-l lîngea, şi-l gugulea. Inholbându-şi bine ochii, omul nostru, — şi al dracului — vede la picioare căţeluşul şi se minunează: de unde vine căţeluşul acesta? Eu ştiu bine, că am mâncat mult, am băut şi mai mult, dar că aş fi înghiţit şi căţeluşul acesta, pe care acum l'am dat afară, adecă l'am fătat: De asta nu-mi aduc aminte!

EPIGRAMĂ.

Nici când n'ai fost învidiat?

Şi nimeni nu te-a criticat?

Şi nimeni nu te-a plagiat?

Pe nedrept n'ai fost judecat?

De versu-ţi n'a răs vrea un asect?

Atunci, — atunci nu esti psarl!

LA BANCĂ.

Contabilul (nou) către servitor:
Nenc Mitre, fi bus ada'mi un pahar de apă.

Servitorul: Eu? Pate nu ştiu ce sunt şi membru în direcţie.

Contabilul: Aşa? Pardon.

Sa nu

la locul MAT FEASIT?

Numai tot de cinei mar ferici la noi în sat, te-am vădit ca un

Bărbatul: ... decât popa nemur?

Murerea: Pentru

Bărb.: Iată că el nu

L'A CUNOSCUȚ.

Nevasta: Băbățele, dragă, îmi cumperi pălăria cea frumoasă, ce am văzut-o amândoi în vitrină?

Bărbatul: Cumpăr, dacă îmi dai cheia de la poartă.

Nev.: Bucuros, pofteste-o.
Bărb.: Cu mulțumită, dar de data asta tot nu-ți cumpăr pălăria.

Nev.: Te-am cunoscut, cățelule, și pentru aceea ți-am dat cheia de la pod.

A apărut ȚERANII

de scriitorul rus Anton Cehov, trad. de Dr. L. P. Dan. — Un singurul —
:: de 80 pagini.

Scrierea aceasta se cit pe toti pe nu apare pentru prima dată pe țigari ca cuprinde pagini rigat pe țigari ca toare simpatie în! jeion! (A de o înțelegă din uriașă R. un rom. porului dela țară,

Teranii la Dietele sale năcazuri, cu mizeria lui anele ce le îndură din partea sur-

tucarului administrație moscovite, m u j i c u l rus, care știe numai de muncă, beție, foame, lacrimi, boli și moarte — e zugrăvit cu simțire și cu o superbă cumpătare artistică, de acest realist de forță al Rusiei, Anton Cehov.

Povestirea „Țeranii” tradusă cu îngrijire, e urmată în broșura aceasta de o foarte reușită schiță: „Oh! Pasagerii ăștia!” o scenă admirabilă prinsă din viața de toate zilele, în care acel scriitor se arată ca un excelent umorist. numai așa te doresc să-și procure această lucrare. pot trimite costul volumului, D. Postale pe adresa traducătorului: Dr. L. P. Dan. Redacția „Luptei” — și-l vor primi cu posta următoare.